

HASSAN II

La figura del rei Hassan II del Marroc és des de fa temps un personatge capdavanter no tan sols al Magreb, sino al panorama de la política internacional. És un monarca com els d'abans, amo i senyor del seu territori i de la seva gent, amb una forma feudal d'exercir el poder.

Hassan II va pujar al tron dels seus avantpassats alauís al 1961, a la mort inesperada del seu pare, Mohamed V. Els alauís, que van arribar del Hedjaz al Marroc el 1266, ocupen el tron del Marroc des de 1640. Quan el seu pare li va confiar, per primer cop, el càrrec de cap de l'Estat Major de l'Exèrcit, l'aleshores príncep hereu, Mulay Hassan, tenia 28 anys -any 1957- i una ambició de poder enorme.

Hassan II es troba ara com ara en el punt més alt del seu regnat. Reconegut internacionalment, en les seves mans té el poder econòmic, polític, religiós, militar i legislatiu. Res no es fa al Marroc -i al Magreb- sense que Hassan II ho sapiga. No espren cap decisió d'importància sense autorització del rei. Mai cap avantpassat seu va tenir tant poder. Però no sempre ha estat així. Per arribar on és ara, Hassan II ha tingut que lluitar en molts fronts. Per establir la seva autoritat sobre les tribus disidents i sobre els regionalismes primer. En segon lloc, per controlar un exèrcit ansiós de regentar el poder -inclús va atemptar contra la seva vida un parell de vegades. En darrer lloc, i potser és la tasca a la qual està dedicant més temps els darrers anys a nivell interior -a part de crear una unanimitat nacional total-, per destruir el poder i la influència dels nacionalismes i dels partits polítics, que sense

qüestionar el règim monàrquic, sí aspiraven a una monarquia parlamentària que portés al Marroc al món modern.

Les intencions de Hassan II sempre han vingut acompanyades de fets contundents que diuen del poder del monarca al Marroc. La repressió de les revoltes berebers al Rif, l'Atlas i Tafilalet al 1958. Al 1965, al tallar els incidents de la ciutat de Casablanca, que varen portar a un període d'excepció de cinc anys. Al 1971 va fer executar quatre generals, cinc coronels i un comandant arran d'un atac al seu palau de Skirat. Al 1972, després del atemptat que va estar a punt de costar-li la vida. Al 1975 durant la guerra del Sahara. A Casablanca el 1981, a Tetuán i Nador el 1984, etc. Totes elles accions que demostren la visió política del rei i la seva capacitat d'intervenció quan els aconteixements ho requereixen.

En el terreny internacional les accions del monarca marroquí són també continuades i a cops espectaculars: conflicte del Sahara amb el Front Polisari, que ha portat al país a diferents contenciosos als organismes internacionals i amb els seus veïns -Algèria i Mauritània fonamentalment. Les relacions sempre complexes amb Espanya i els contactes amb el mateix Gaddafi, que van sorprendre a més d'un analista polític. Les excel·lents relacions amb els Estats Units, que consideren a Hassan II el més gran aliat a la zona; el tira i arronsa a l'Organització de la Unitat Africana.

La construcció del Gran Magreb, cara al gran mercat europeu de 1992, una tasca a la qual el rei marroquí està dedi-

cant esforços els darrers temps. El Magreb té molt interès a organitzar-se cara a aquest conjunt econòmic, i el Marroc no en pot estar absent.

Hassan II, el gran polític, es mou entre un protagonisme internacional i un règim polític interior on els temes a debat són escollits amb molta cura per no trencar l'equilibri precari sobre el qual la monarquia alauita es mou amb habilitat.

Jaume Sarda